TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2015. gada 17. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko sakaru tīkli un pakalpojumi — Universālais pakalpojums un lietotāju tiesības — Direktīva 2002/22/EK — 28. pants — Piekļuve numuriem un pakalpojumiem — Neģeogrāfiski numuri — Direktīva 2002/19 EK — 5., 8. un 13. pants — Valsts regulatīvo iestāžu pilnvaras — Cenu kontrole — Zvanu tranzītpakalpojumi — Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru tālruņa zvanu tranzītpakalpojumu operatoriem ir noteikts nepiemērot augstākus tarifus zvaniem uz neģeogrāfiskiem numuriem nekā zvaniem uz ģeogrāfiskiem numuriem — Uzņēmums bez būtiskas ietekmes tirgū — Kompetentā valsts iestāde

Lieta C-85/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Tirdzniecības un rūpniecības administratīvā apelācijas tiesa (*College van Beroep voor het bedrijfsleven*, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 12. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 18. februārī, tiesvedībā

KPN BV

pret

Autoriteit Consument en Markt (ACM) .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents) un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 11. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *KPN BV* vārdā – *L. Mensink*, *T. van der Vijver* un *C. Schillemans*, *advocaten*,

— Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. De Stefano*, *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Wilman* un *G. Braun*, kā arī *L. Nicolae*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 16. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 51. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK (OV L 337, 11. lpp.; turpmāk tekstā – "universālā pakalpojuma direktīva"), 28. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *KPN BV* (turpmāk tekstā – "*KPN*") un *Autoriteit Consument en Markt* (turpmāk tekstā – "*ACM*") (Patērētāju tiesību aizsardzības un tirgu uzraudzības iestāde) par rīkojumu, kurā papildus ir paredzēta kavējuma nauda, ar kuru *KPN* ir noteikts samazināt tarifus tranzītpakalpojumiem zvaniem uz neģeogrāfiskiem numuriem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Jaunais tiesiskais regulējums, kas ir piemērojams elektronisko sakaru pakalpojumiem

3 Jauno tiesisko regulējumu (turpmāk tekstā – "JTR"), kas ir piemērojams elektronisko sakaru pakalpojumiem, veido Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK (OV L 337, 37. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatdirektīva"), un atsevišķas to papildinošas direktīvas, proti, Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīva 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp.), universālā pakalpojuma direktīva un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 12. jūlija Direktīva 2002/58/EK par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV L 201, 37. lpp.).

– Pamatdirektīva

4 Pamatdirektīvas 2. pantā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā:

[..]

g) "valsts pārvaldes iestāde" nozīmē iestādi vai iestādes, kurām dalībvalsts uzlikusi jebkuru no reglamentējošiem uzdevumiem, ko nosaka šī direktīva un īpašās direktīvas;

[..]

l) “īpašās direktīvas” ir [atļauju izsniegšanas direktīva], [piekļuves direktīva], [universālā pakalpojuma direktīva] un Direktīva 2002/58[..]

[..].”

5 Pamatdirektīvas 6. pantā “Apspriešanas un caurskatāmības mehānisms” ir paredzēts ieviest valsts regulatīvo iestāžu (turpmāk tekstā – “VRI”) un ieinteresēto personu apspriedes procedūras, ja VRI ir nolūks, piemērojot šo direktīvu vai īpašās direktīvas, veikt pasākumus, kam ir būtiska ietekme uz attiecīgo tirgu.

6 Šīs direktīvas 7. pantā “Elektronisko komunikāciju iekšējā tirgus konsolidācija” tostarp ir paredzēts dalībvalsts VRI uzlikts pienākums nodot Eiropas Komisijas un citu dalībvalstu VRI rīcībā pasākuma projektu, kuru tā ir iecerējusi veikt šī panta 3. punktā paredzētajos gadījumos. Minētās direktīvas 7.a pantā ir paredzēta procedūra piedāvāto risinājumu saskanīgai ieviešanai, tostarp attiecībā uz dažādu operatoriem noteiktu pienākumu paredzēšanu, grozīšanu vai atcelšanu.

7 Pamatdirektīvas 8. pantā ir definēti vispārējie mērķi un reglamentējošie principi, kuru ievērošana ir jānodrošina VRI, tām pildot savus reglamentējošos uzdevumus, kuri ir precizēti šajā direktīvā, kā arī īpašajās direktīvās.

8 Minētas direktīvas 16. pantā ir paredzētas normas attiecībā uz tirgus analīzes procedūras ieviešanu.

– Universālā pakalpojuma direktīva

9 Universālā pakalpojuma direktīvas 2. panta d) un f) punktā ir sniegtas šādas definīcijas:

“d) “ģeogrāfisks numurs” ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, ja tā ciparu kombinācijas daļa raksturo ģeogrāfisku iezīmi, ko izmanto, lai izsaukumus novirzītu uz fizisku tīkla pieslēguma punktu (*NTP*);

[..]

f) “neģeogrāfisks numurs” ir numurs attiecīgas valsts telefona numerācijas sistēmā, kas nav ģeogrāfisks numurs. Tas ietver, *inter alia*, mobilo, bezmaksas telefonu un īpašu pakalpojumu numurus”.

10 Šīs direktīvas 28. panta “Numuru un pakalpojumu pieejamība” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, un izņemot gadījumus, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējies ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, attiecīgās [kompetentās] valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja:

a) piekļūt pakalpojumiem [Eiropas Savienībā] un tos lietot, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti konkrētai ģeogrāfiskai vietai; un

b) piekļūt visiem [Savienības] numuriem neatkarīgi no operatora izmantotās tehnoloģijas un iekārtām, tostarp numuriem dalībvalstu valsts numerācijas plānos, [Eiropas telenumerācijas telpas, (turpmāk tekstā – “*ETNS*”)] numuriem un Vispārējiem starptautiskajiem bezmaksas numuriem (*UIFN*).

[..]”

– Piekļuves direktīva

11 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/140 (turpmāk tekstā – "piekļuves direktīva"), 1. pantā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar [pamatdirektīvā] paredzētajiem noteikumiem šī direktīva saskaņo veidu, kādā dalībvalstis reglamentē piekļuvi elektroniskajiem komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām, un to savstarpējo savienojumu. Mērķis ir saskaņā ar iekšējā tirgus principiem izveidot reglamentējošus noteikumus tādām attiecībām starp tīklu un pakalpojumu nodrošinātājiem, kas radīs ilgstošu konkurenci, elektronisko komunikāciju pakalpojumu savstarpējo savietojamību un labumu patērētājiem.

2. Ar šo direktīvu izveido tiesības un pienākumus operatoriem un uzņēmumiem, kas vēlas saņemt savstarpēju savienojumu un/vai piekļuvi to tīkliem vai ar tiem saistītām iekārtām. Tā nosaka mērķus [VRI] attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, un nosaka procedūras, lai nodrošinātu, ka [VRI] uzliktie pienākumi ir pārskatīti un, attiecīgos gadījumos, atcelti, tiklīdz vēlamie mērķi ir sasniegti. Šajā direktīvā piekļuve neattiecas uz lietotāju piekļuvi."

12 Piekļuves direktīvas 5. pantā "[VRI] tiesības un pienākumi attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu" ir noteikts:

"1. [VRI], darbojoties saskaņā ar [pamatdirektīvas] 8. pantā noteiktajiem mērķiem, veicina un, attiecīgos gadījumos, nodrošina, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem, atbilstīgu piekļuvi pakalpojumiem un to savstarpēju savienojumu, un savietojamību, veicot savus pienākumus, veicinot efektivitāti, noturīgu konkurenci, efektīvus ieguldījumus un inovācijas un sniedzot maksimālu labumu tiešajiem lietotājiem.

Jo īpaši, neskarot pasākumus, kurus var veikt attiecībā uz uzņēmumiem, kam ir būtiska ietekme tirgū, saskaņā ar 8. pantu, [VRI] var uzlikt:

a) līmenī, kas nepieciešams, lai nodrošinātu pilnīgu pārklājumu, pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi lietotājiem, attaisnotos gadījumos ieskaitot pienākumu savstarpēji savienot to tīklus, ja tas jau nav izdarīts;

ab) pamatotos gadījumos un ciktāl tas vajadzīgs – pienākumus uzņēmumiem, kuri kontrolē lietotāju piekļuvi, ar mērķi padarīt to pakalpojumus savietojamus;

[..].

2. Pienākumi un nosacījumi, kas uzlikti saskaņā ar 1. punktu, ir objektīvi, pārredzami, samērīgi un nediskriminējoši, un tos ievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6., 7. un 7.a pantā.

3. Attiecībā uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, kas minēti 1. punktā, dalībvalstis nodrošina to, ka [VRI] ir pilnvarota iejaukties pēc savas iniciatīvas – pamatotos gadījumos, lai nodrošinātu politikas mērķus, kas minēti [pamatdirektīvas] 8. pantā, saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem un procedūrām, kas minētas [pamatdirektīvas] 6., 7., 20. un 21. pantā."

13 Piekļuves direktīvas 8. pantā "Pienākumu uzlikšana, grozīšana vai atcelšana" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina to, ka [VRI] ir tiesīgas uzlikt pienākumus, kas noteikti 9. līdz 13.a pantā.

2. Ja operators saskaņā ar [pamatdirektīvas] 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā ir izraudzīts kā tāds operators, kuram ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, [VRI] atbilstīgi uzliek pienākumus, kas minēti šīs direktīvas 9. līdz 13. pantā.

3. Neskarot:

— [..]

— [pamatdirektīvas] 12. un 13. panta noteikumus, [atļauju izsniegšanas direktīvas pielikuma B daļas 7. nosacījumu, kas piemērots saskaņā ar minētās direktīvas 6. panta 1. punktu, un [universālā pakalpojuma direktīvas] 27., 28. un 30. pantu [..], kas iekļauj pienākumus uzņēmumiem, kas nav izraudzīti kā tādi uzņēmumu, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, [..].

— [..]

[VRI] neuzliek 9. līdz 13. pantā minētos pienākumus operatoriem, kas nav izraudzīti saskaņā ar 2. punktu.

[..]

4. Saskaņā ar šo pantu uzliktie pienākumi ir pamatoti ar noteiktās problēmas raksturu un ir samērīgi un attaisnojami, ņemot vērā mērķus, kas noteikti saskaņā ar [pamatdirektīvas] 8. pantu. Šādus pienākumus uzliek tikai pēc apspriešanās saskaņā ar minētās direktīvas 6. un 7. pantu.

[..]”

14 Piekļuves direktīvas 13. panta “Cenu kontroles un izmaksu uzskaites pienākumi” 1. punktā ir noteikts:

“[VRI] saskaņā ar 8. panta noteikumiem var uzlikt pienākumus attiecībā uz izmaksu segšanu un cenu kontroli, ieskaitot pienākumus par cenu orientāciju uz izmaksām un pienākumus attiecībā uz izmaksu uzskaites sistēmām, lai nodrošinātu savstarpējā savienojuma un/vai piekļuves īpašus veidus, situācijās, kad tirgus analīze parāda, ka efektīvas konkurences trūkums nozīmē to, ka attiecīgais operators var paturēt cenas pārmērīgi augstā līmenī vai piemērot cenu ierobežojumus, kaitējot [tiešajiem] lietotājiem. [..]”

Direktīva 2009/136

15 Atbilstoši Direktīvas 2009/136 preambulas 46. apsvērumam:

“Vienotais tirgus nozīmē to, ka lietotājiem jābūt iespējai piekļūt visiem numuriem, kas iekļauti citu dalībvalstu nacionālajos numerācijas plānos, un piekļūt pakalpojumiem, tostarp informācijas sabiedrības pakalpojumiem, Kopienā izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, cita starpā bezmaksas numurus un speciālo pakalpojumu numurus. [..] Nedrīkst kavēt pārrobežu piekļuvi numuru resursiem un saistītajiem pakalpojumiem, izņemot objektīvi pamatotus gadījumus, piemēram, lai apkarotu krāpšanu vai ļaunprātīgu izmantošanu [..], kad numurs ir definēts kā tikai valsts mēroga numurs [..] vai kad tas ir tehniski vai ekonomiski neiespējami. [..]”

Nīderlandes tiesības

16 Saskaņā ar Likuma par telekomunikācijām (*Telecommunicatiewet*, turpmāk tekstā – "*Tw*") 6.5. pantu, ar kuru valsts tiesiskajā ir regulējumā ir transponēts universālā pakalpojuma direktīvas 28. pants:

"1. Publisko elektronisko komunikāciju tīklu vai publisko elektronisko komunikāciju pakalpojumu operatori, kas šajā sakarā kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, nodrošina, ka Eiropas Savienībā esošie tiešie lietotāji var sazvanīt visus:

a. Savienībā piešķirtos nacionālā numerācijas plāna numurus,

b. [*ETNS*] numurus un

c. [Starptautiskās Telesakaru savienības (*ITU*)] piešķirtos numurus,

un izmantot pakalpojumus, lietojot a) līdz c) punktā minētos numurus, ja vien tas tehniski vai ekonomiski ir iespējams un izsauktais abonents nav izvēlējies ierobežot piekļuvi no konkrētām ģeogrāfiskajām zonām.

2. Ar vispārējiem administratīviem pasākumiem vai balstoties uz tiem var pieņemt sīkākus noteikumus, lai nodrošinātu 1. punktā minētā pienākuma izpildi. Šie noteikumi tostarp var attiekties uz atlīdzību, ko saņem par piekļuvi 1. punktā minētajiem numuriem.

3. 2. punktā minētie noteikumi var būt atšķirīgi attiecībā uz noteiktām kategorijām, kuras paredz minētajos noteikumos saistībā ar 1. punktā minētajiem operatoriem. Ar šiem noteikumiem var noteikt uzdevumus un piešķirt kompetences [*ACM*]."

17 Lēmums par tīklu savstarpējo savietojamību (*Besluit Interoperabiliteit*, turpmāk tekstā – "*BI*") tika pieņemts, pamatojoties uz *Tw*. *BI* 5. pantā, tā redakcijā, kas bija spēkā sākot ar 2013. gada 1. jūliju, bija noteikts šādi:

"1. Publisko telefona sakaru pakalpojumu vai ar to saistīto publisko elektronisko komunikāciju tīklu operatori, kas šajā sakarā kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, nodrošina, ka tiešie lietotāji Savienībā var izmantot pakalpojumus, lietojot neģeogrāfiskus numurus.

2. Pienākums 1. punkta izpratnē katrā ziņā nozīmē, ka 1. punktā minētie publisko telefona sakaru pakalpojumu un publisko elektronisko komunikāciju tīklu operatori par zvaniem uz kādu no 0800, 084, 085, 087, 088, 0900, 0906, 0909, 116, 14 vai 18 sērijas numuriem piemēro maksu vai citus tarifus, kas ir pielīdzināmi maksai vai tarifiem, ko šie operatori piemēro zvaniem uz ģeogrāfiskiem numuriem, un atšķirīgu maksu vai tarifus piemēro tikai tad, ja tas vajadzīgs, lai segtu papildu izmaksas saistībā ar zvaniem uz neģeogrāfiskiem numuriem. Ar valdības noteikumiem var paredzēt, ka šis pienākums piemērojams citu operatoru kategorijām vai citām neģeogrāfisko numuru kategorijām.

3. Ar valdības noteikumiem var paredzēt precīzākas normas attiecībā uz 1. punktā noteikto pienākumu."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

18 *KPN* sniedz zvanu tranzītpakalpojumus uz neģeogrāfiskiem numuriem Nīderlandē, kas atbilst aptuveni 20 % no tās datu plūsmas uz šiem numuriem.

19 Pēc tam, kad *ACM* konstatēja, ka *KPN*, pārkāpdama *BI* 5. pantu, piemēroja augstākus tarifus zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskiem numuriem nekā pakalpojumiem uz ģeogrāfiskiem numuriem, un tā kā šie atšķirīgie tarifi nebija attaisnoti ar papildu izmaksām, tad tā savā VRI statusā ar 2013. gada 18. oktobra lēmumu izdeva rīkojumu *KPN* pielāgot savus tarifus, nosakot maksāt kavējuma naudu EUR 25 000 dienā ar maksimālo apjomu EUR 5 miljoni.

20 *KPN* pārsūdzēja šo lēmumu Tirdzniecības un rūpniecības administratīvajā apelācijas tiesā.

21 Savas pārsūdzības pamatojumam *KPN* tostarp apgalvo, ka *BI* 5. pants nav saderīgs ar JTR, kurā cenu regulēšana ir atļauta vienīgi attiecībā uz operatoriem ar būtisku ietekmi tirgū un vienīgi pēc tirgus analīzes veikšanas. Tāpat *KPN* uzskata, ka tai kā zvanu tranzītpakalpojumu sniedzējai nav piemērojams *BI* 5. pants. Turklāt šī sabiedrība apgalvo, ka *ACM* lēmums ir nesamērīgs un balstīts uz neatbilstošu pamatojumu, ciktāl šī iestāde uzskatīja, ka *BI* 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka papildu izmaksas, kas ir saistītas ar zvanu tranzītpakalpojumu sniegšanu, nevar būt augstākas par tām, kas ir saistītas ar tiešajiem zvaniem atkarībā no izmaksām. Šajā ziņā *KPN* apgalvo, ka tarifam par tās sniegtajiem zvanu tranzītpakalpojumiem nav nozīmīgas ietekmes uz kopējo tarifu un cena par zvanu tranzītpakalpojumu uz neģeogrāfiskajiem numuriem ir saprātīga.

22 *ACM* attaisno sava lēmuma pamatotību, apgalvojot, ka cenu par zvanu tranzītpakalpojumiem līdzvērtības noteikums ir pamatots ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, ar kuru dalībvalstīm ir noteikts veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai garantētu, ka tiešie lietotāji var saņemt brīvu piekļuvi pakalpojumiem, kuru sniegšanai izmanto neģeogrāfiskos numurus un kas tādējādi ļauj cīnīties ar šķēršļiem šai piekļuvei, kādi rodas no pārāk augstu cenu piemērošanas.

23 Iesniedzējtiesai ir radušās šaubas par *BI* 5. panta atbilstību Savienības tiesībām, ievērojot to, ka šis pants ir pamatots ar *Tw* 6.5 pantu, ar ko ievieš universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu. Šī tiesa šajā ziņā jautā, vai fakts, ka *BI* 5. pantā nav paredzēta tirgus izpētes veikšana pirms tarifu noteikumu pieņemšanas, ir saderīgs ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu.

24 Iesniedzējtiesa uzskata, ka universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā ietvertais "visu vajadzīgo pasākumu" jēdziens norāda uz to, ka principā tarifu noteikumu pieņemšana ir atļauta. Atsaucoties uz to, ka Direktīvas 2009/136 preambulas 46. apsvērumā ir norāde, ka šis universālā pakalpojuma direktīvas pants attiecas vienīgi uz vajadzīgajiem pasākumiem pārrobežu telefona sakaru uzturēšanas starp dalībvalstīm garantēšanai, tā uzskata, ka rodas jautājums, vai minēto pantu var interpretēt tādējādi, ka, tiklīdz uz neģeogrāfiskajiem numuriem ir tehniski iespējams piezvanīt no citas valsts, tā valstu kompetentās iestādes var veikt pasākumus šķēršļu, ko veido tarifi, izskaušanai.

25 Iesniedzējtiesa uzskata, ka fakts, ka tarifus uzskata par šķērsli piekļuvei pakalpojumiem, kuriem izmanto neģeogrāfiskos numurus, var būt atkarīgs no tā, cik daudz šie tarifi pārsniedz tos, kurus piemēro zvaniem uz ģeogrāfiskajiem numuriem.

26 Šī tiesa šajā ziņā norāda, pirmkārt, ka tarifi par zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskajiem numuriem var būt tik augsti, ka tie tiešajiem lietotājiem liek atteikties no šiem pakalpojumiem. Otrkārt, tā uzskata, ka var atzīt, ka ikviena cenu celšana par zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskajiem numuriem izraisa zināmu pieprasījuma samazināšanos pēc minētajiem pakalpojumiem. Tomēr minētā tiesa apgalvo, ka augstāku tarifu piemērošanai piekļuvei zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskajiem numuriem nekā ģeogrāfiskajiem numuriem var būt nenozīmīga ietekme. Iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai šajā pēdējā gadījumā var apgalvot, ka tiešajiem lietotājiem nebūs nekādas piekļuves pakalpojumiem, kuriem izmanto neģeogrāfiskos numurus. Tā turklāt norāda, ka *ACM* lēmums attiecas tikai uz tarifiem, ko *KPN* iekasē par tās sniegtajiem zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskajiem numuriem, un tādējādi tas skar apmēram 20 % no tās datu plūsmas uz šiem numuriem.

27 Turklāt iesniedzējtiesai rodas jautājums par to, vai ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta 1. punktu ir atļauts, ka tarifu noteikumus nosaka cita iestāde, nevis *VRI*, kura īsteno piekļuves direktīvas 13. panta 1. punktā minētās kompetences, un ka šai pēdējai iestādei ir vienīgi šo noteikumu piemērošanas pilnvaras.

28 Šādos apstākļos Tirdzniecības un rūpniecības administratīvā apelācijas tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu ir atļauts regulēt cenas, neskatoties uz to, ka no tirgus analīzes neizriet, ka regulētā pakalpojuma jomā ieinteresētai personai ir būtiska ietekme tirgū, tai pat laikā nepārprotami ir iespējams pārrobežu kārtā sazvanīt neģeogrāfiskos numurus un vienīgais šķērslis piekļuvei šiem numuriem ir piemērotā maksa, kas zvaniem uz ģeogrāfiskajiem numuriem ir lielāka nekā zvaniem uz neģeogrāfiskajiem numuriem?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, [..] rodas abi nākošie jautājumi:

a) Vai kompetence regulēt cenas ir spēkā arī tad, ja lielāka maksa tikai ierobežoti ietekmē zvanu uz neģeogrāfiskajiem numuriem apjomu?

b) Cik lielā mērā valsts tiesai vēl ir iespējams izvērtēt, vai saskaņā ar universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu vajadzīgais tarifu pasākums, ņemot vērā tā mērķus, nerada tranzīta pakalpojumu operatoram neatbilstošu apgrūtinājumu?

3) Vai universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta 1. punktā ir paredzēta iespēja, ka šajā noteikumā minētos pasākumus veic kāda cita iestāde, nevis [VRI], kas īsteno piekļuves direktīvas 13. panta 1. punktā noteiktās kompetences, un ka šai pēdējai iestādei ir vienīgi šo noteikumu piemērošanas pilnvaras?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

29 Ar savu pirmo un otro jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka tajās valsts kompetentajai iestādei ir atļauts noteikt tādu tarifu pienākumu kā pamatlietā, pamatojoties uz universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, lai zvaniem uz neģeogrāfiskajiem numuriem Savienībā likvidētu šķērsli, kurš nav tehniska rakstura, bet gan izriet no piemērotajiem tarifiem, kaut arī nav veikta tirgus izpēte, no kuras izrietētu, ka attiecīgajam uzņēmumam ir būtiska ietekme tirgū. Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa jautā, vai šādu pienākumu var noteikt, ja tarifu ietekme uz zvanu uz neģeogrāfiskajiem numuriem apjomu ir ierobežota, un vai valsts tiesai ir novērtējuma brīvība attiecībā uz to, vai šāds pienākums nav nesamērīgs apgrūtinājums zvanu tranzītpakalpojumu sniedzējam.

30 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka attiecīgo tarifu pienākumu noteica attiecībā uz *KPN*, kura sniedz zvanu tranzītpakalpojumus uz neģeogrāfiskajiem numuriem. Šie pakalpojumi izpaužas tā, ka zvani no viena elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēja tīkla tiek novirzīti uz cita pakalpojumu sniedzēja tīklu, izmantojot uzņēmuma, kas sniedz minētos tranzītpakalpojumus, vidus tīklu. Šis pienākums tika noteikts, lai nodrošinātu līdzvērtīgas cenas par zvanu tranzītpakalpojumiem uz neģeogrāfiskajiem numuriem ar cenām par šiem pašiem pakalpojumiem uz ģeogrāfiskajiem numuriem un sasniegtu universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā izvirzīto mērķi.

31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka, ja tas ir tehniski un saimnieciski rentabli, un izņemot gadījumus, ja izsauktais abonents komerciālu iemeslu dēļ ir izvēlējies ierobežot konkrētās ģeogrāfiskās teritorijās esošu izsaucēju piekļuvi, attiecīgās valsts iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai tostarp nodrošinātu, ka tiešajiem lietotājiem ir iespēja piekļūt pakalpojumiem Savienībā, kuriem izmanto neģeogrāfiskos numurus.

32 Ne universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta 1. punkta a) apakšpunktā, ne jebkurā citā šīs pašas direktīvas tiesību normā nav precizēts, nedz, kas saprotams ar "visiem vajadzīgajiem pasākumiem", nedz arī šo pasākumu veids, nedz arī, vai VRI ir pilnvaras veikt šādus pasākumus, un līdz ar to rodas jautājums, vai šāds tarifu pienākums kā pamatlietā var tikt noteikts šajā pantā nospraustā mērķa sasniegšanai. Šādos apstākļos ir jānoskaidro, vai pamatdirektīvā un atsevišķajās direktīvās, kas veido harmonizētu tiesisko regulējumu tīklu un pakalpojumu reglamentēšanai, ir norādes, kas ļauj atbildēt uz šo jautājumu.

33 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesību aktā, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums *T-Mobile Austria*, C-282/13, EU:C:2015:24, 32. punkts).

34 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar piekļuves direktīvas 1. panta 1. un 2. punktu šī direktīva iekļaujas ar pamatdirektīvu noteiktajā tiesiskajā regulējumā, ar kuru harmonizē veidu, kādā dalībvalstis reglamentē piekļuvi elektroniskajiem sakariem un ar tiem saistītajiem resursiem, kā arī to savstarpējo savienojumu. Šīs direktīvas mērķis ir saskaņā ar iekšējā tirgus principiem izveidot reglamentējošus noteikumus tādām attiecībām starp tīklu un pakalpojumu nodrošinātājiem, kas radīs ilgstošu konkurenci, elektronisko komunikāciju pakalpojumu savstarpējo savietojamību un labumu patērētājiem. Piekļuves direktīvā turklāt ir definēti VRI uzticētie mērķi attiecībā uz piekļuvi un savstarpējo savienojumu.

35 Piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta pirmā daļa attiecas uz VRI pilnvarām un atbildību attiecībā uz piekļuvi un savstarpējo savienojumu. Šajā normā ir paredzēts, ka pamatdirektīvas 8. pantā noteikto mērķu īstenošanai šīs iestādes veicina un attiecīgos gadījumos saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem nodrošina atbilstīgu piekļuvi un savstarpējo savienojumu un savietojamību šiem pakalpojumiem, vienlaikus veicinot ekonomisko efektivitāti, ilgtspējīgu konkurenci, veicinot efektīvu ieguldījumu un inovāciju veikšanu un sniedzot maksimālu labumu tiešajiem lietotājiem (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Polija, C-227/07, EU:C:2008:620, 64. punkts).

36 Jāatgādina, ka Tiesa šajā ziņā jau ir lēmusi, ka no piekļuves direktīvas 5. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka VRI uzdevums ir nodrošināt atbilstīgu piekļuvi un savstarpējo savienojumu pakalpojumiem, kā arī to savietojamību, izmantojot līdzekļus, kuru uzskaitījums nav izsmeļošs (šajā ziņā skat. spriedumu *TeliaSonera Finland*, C-192/08, EU:C:2009:696, 58. punkts).

37 Šajā ziņā saskaņā ar minētā 5. panta 1. punkta otrās daļas a) apakšpunktu un neskarot pasākumus, kurus var veikt attiecībā pret uzņēmumiem ar ievērojamu ietekmi tirgū, atbilstoši tās 8. pantam minētās iestādes var noteikt "pienākumus uzņēmumiem, kas kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, attaisnotos gadījumos ieskaitot pienākumu savstarpēji savienot to tīklus", tikai un vienīgi ar mērķi nodrošināt pilnīgu pārklājumu (šajā ziņā skat. spriedumu *TeliaSonera Finland*, C-192/08, EU:C:2009:696, 59. punkts).

38 Piekļuves direktīvas 5. panta 3. punkts attiecas arī uz piekļuvi un savstarpēju savienojumu, un ar to ir noteikts, ka VRI ir jāpiešķir autonomija iesaistīties, nosakot, ka minētās iestādes tostarp var iesaistīties pēc savas iniciatīvas, lai nodrošinātu, ka tiek ievēroti pamatdirektīvas 8. pantā nospraustie mērķi saskaņā ar piekļuves direktīvā paredzētajām normām, kā arī procedūrām, kas it īpaši ir noteiktas pamatdirektīvas 6. un 7. pantā.

39 Tādējādi šajās pamatdirektīvas un piekļuves direktīvas normās VRI ir atļauts veikt pasākumus attiecībā pret uzņēmumu, kuram nav noteicošas ietekmes tirgū, tomēr kurš kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem (šajā ziņā skat. spriedumu *TeliaSonera Finland*, C-192/08, EU:C:2009:696, 62. punkts).

40 Saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 1. punktu dalībvalstīm ir jānodrošina, ka VRI ir tiesīgas uzlikt pienākumus, kas noteikti šīs direktīvas 9. līdz 13.a pantā, un tostarp pienākumus saistībā ar cenu kontroli saskaņā ar minētās direktīvas 13. pantu. Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 8. panta 2. punktu, ja operators saskaņā ar pamatdirektīvas 16. pantu veiktās tirgus analīzes rezultātā ir izraudzīts kā tāds operators, kuram ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, VRI atbilstīgi uzliek minētos pienākumus.

41 Saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 3. punktu, neskarot noteiktas normas un tostarp universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, kurā ir noteikti pienākumi uzņēmumiem, kuri nav izraudzīti kā tādi, kuriem ir būtiska ietekme tirgū, VRI var uzlikt pienākumus attiecībā uz cenu kontroli, kuri ir definēti tostarp piekļuves direktīvas 13. pantā, tikai tiem operatoriem, kas ir atzīti par tādiem, kuriem ir būtiska ietekme tirgū saskaņā ar šīs pašas direktīvas 8. panta 2. punktu.

42 Līdz ar to, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 47. punktā, piekļuves direktīvas 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, izņemot attiecībā uz noteiktām tiesību normām, it īpaši universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, VRI nevar noteikt tādus tarifu pienākumus saistībā ar cenu kontroli kā tos, kuri ir minēti piekļuves direktīvas 13. pantā, operatoriem, kuriem noteiktā tirgū nav būtiskas ietekmes. Tādējādi piekļuves direktīvas 8. panta 3. punkts nav pretrunā tam, ka tiek noteikti tādi tarifu pienākumi kā tie, kuri ir saistīti ar cenu kontroli, kuri ir minēti šīs direktīvas 13. panta 1. punktā, attiecībā uz operatoriem, kuriem šajā pašā tirgū nav būtiskas ietekmes atbilstoši universālā pakalpojuma direktīvas 28. panta 1. punktam, ja vien ir izpildīti šīs tiesību normas piemērošanas nosacījumi.

43 No tā izriet, ka VRI atbilstoši universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantam var uzlikt tarifu pienākumus, kuri ir salīdzināmi ar tiem, kuri ir minēti piekļuves direktīvas 13. panta 1. punktā, operatoram, kuram nav būtiskas ietekmes tirgū, tomēr kurš kontrolē piekļuvi tiešajiem lietotājiem, ja šāds pienākums ir kvalificējams par nepieciešamu un samērīgu pasākumu, lai garantētu, ka tiešie lietotāji var saņemt piekļuvi pakalpojumiem, kuriem Savienībā izmanto neģeogrāfiskos numurus, un tas ir jāpārbauda valsts tiesai, ņemot vērā visus atbilstošos apstākļus un tostarp attiecīgo tarifu ietekmi uz tiešo lietotāju piekļuvi minētajiem pakalpojumiem.

44 Šāda interpretācija turklāt ir atbilstoša universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā noteiktajam mērķim, kas cita starpā ir tiešajiem lietotājiem garantēt piekļuvi pakalpojumiem, kuriem Savienībā izmanto neģeogrāfiskos numurus, kā arī universālā pakalpojuma direktīvas mērķim, atbilstoši kuram saskaņā ar iekšējā tirgus principiem ir paredzēts izveidot reglamentējošus noteikumus tādām attiecībām starp tīklu pakalpojumu un elektroniskās saziņas pakalpojumu nodrošinātājiem, kas veicina ilgstošas konkurences ieviešanu un garantē elektronisko komunikāciju pakalpojumu savstarpējo savietojamību un vienlaikus labumu patērētājiem.

45 Turklāt ir jānorāda, ka piekļuves direktīvas 5. panta 1. un 2. punktā un 8. panta 4. punktā ir paredzēti nosacījumi, kuriem ir jāatbilst VRI noteiktajiem pienākumiem operatoriem, kuri sniedz tīklu vai elektroniskās saziņas pakalpojumus saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 1. punktu un 8. pantu.

46 Tādējādi piekļuves direktīvas 5. panta 2. punktā ir paredzēts, ka saskaņā ar šī panta 1. punktu uzliktajiem pienākumiem un nosacījumiem ir jābūt objektīviem, pārredzamiem, samērīgiem un nediskriminējošiem, un tie ir jāievieš saskaņā ar procedūrām, kas minētas pamatdirektīvas 6., 7. un 7.a pantā.

47 Saskaņā ar piekļuves direktīvas 8. panta 4. punktu atbilstoši šim punktam noteiktajiem pienākumiem ir jābūt balstītiem uz konkrētās problēmas veidu, tiem ir jābūt samērīgiem un pamatotiem, ņemot vērā pamatdirektīvas 8. pantā izklāstītos mērķus, un tos var noteikt tikai pēc pamatdirektīvas 6. un 7. pantā noteiktās uzklausīšanas.

48 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka tādam tarifu pienākumam kā pamatlietā, kas ir noteikts, pamatojoties uz universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, ir jāatbilst arī šī sprieduma 43., 46. un 47. punktā minētajiem nosacījumiem, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

49 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām valsts kompetentajai iestādei ir atļauts noteikt tādu tarifu pienākumu kā pamatlietā, pamatojoties uz universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, lai zvaniem uz neģeogrāfiskajiem numuriem Savienībā likvidētu šķērsli, kas nav tehniska rakstura, bet kurš izriet no piemērotajiem tarifiem, kaut arī nav veikta tirgus izpēte, no kuras izrietētu, ka attiecīgajam uzņēmumam ir būtiska ietekme tirgū, ja šāds pienākums ir kvalificējams par nepieciešamu, lai garantētu, ka tiešie lietotāji var piekļūt pakalpojumiem, kuriem Savienībā izmanto neģeogrāfiskos numurus. Valsts tiesai ir jāpārbauda, vai šis nosacījums ir izpildīts un vai tarifu pasākums ir objektīvs, pārredzams, samērīgs, nediskriminējošs, vai tas ir balstīts uz konstatētās problēmas veidu un vai tas ir attaisnots ar pamatdirektīvas 8. pantā minētajiem mērķiem, un vai ir ievērotas procedūras, kas ir noteiktas pamatdirektīvas 6., 7. un 7.a pantā.

Par trešo jautājumu

50 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka tarifu pienākumu, pamatojoties uz universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantu, kā pamatlietā var noteikt cita valsts iestāde, nevis VRI, kam parasti ir uzdots piemērot JTR.

51 Universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantā ir paredzēts, ka tajā minētos pasākumus nosaka "attiecīgās [kompetentās] valsts iestādes". Tomēr jēdziens "attiecīgā [kompetentā] valsts iestāde" nav definēts ne pamatdirektīvā, ne universālā pakalpojuma direktīvā.

52 Tomēr šajā ziņā ir jāatgādina, ka pamatdirektīvas 2. panta g) punktā VRI ir definēta kā iestāde vai iestādes, kurām dalībvalsts uzticējusi kādu no šajā direktīvā un īpašajās direktīvās noteiktajiem reglamentēšanas uzdevumiem, kuri ir minēti tās 2. panta l) punktā. Šī definīcija saskaņā ar universālā pakalpojuma direktīvas 2. panta pirmo daļu ir izmantojama tās piemērošanas mērķiem, jo šī direktīva ir viena no īpašajām direktīvam, kas minētas pamatdirektīvas 2. panta l) punktā.

53 Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja dalībvalstīm šajā ziņā ir institucionāla autonomija, organizējot un strukturējot savas VRI pamatdirektīvas 2. panta g) punkta izpratnē, šo autonomiju tomēr var izmantot, tikai pilnībā ievērojot šajā direktīvā noteiktos mērķus un pienākumus (skat. spriedumus *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones*, C-82/07, Krājums, EU:C:2008:143, 24. punkts, un *Base* u.c., C-389/08, EU:C:2010:584, 26. punkts).

54 Turklāt Tiesa jau ir lēmusi, ka saskaņā ar pamatdirektīvas 3. pantu dalībvalstīm tostarp jārūpējas, lai ikvienu VRI noteikto uzdevumu uzņemtos kāda kompetentā iestāde, jāgarantē šo iestāžu neatkarība, nodrošinot, ka tās ir juridiski patstāvīgas un funkcionāli neatkarīgas no visām elektronisko komunikāciju tīklus, ierīces vai pakalpojumus nodrošinošajām organizācijām, un jārūpējas, lai minētās iestādes savas pilnvaras izmantotu objektīvi un pārskatāmi. Turklāt atbilstoši tās pašas direktīvas 4. pantam ir jābūt iespējai šo iestāžu lēmumus iedarbīgi pārsūdzēt no iesaistītajām pusēm neatkarīgā iestādē (skat. spriedumu *Base* u.c., C-389/08, EU:C:2010:584, 29. punkts).

55 Saskaņā ar pamatdirektīvas 3. panta 2., 4. un 6. punktu dalībvalstīm ir jānodrošina ne tikai VRI neatkarība, rīkojoties tā, lai tās būtu juridiski nošķirtas un funkcionāli neatkarīgas no jebkuras organizācijas, kura nodrošina piekļuvi elektroniskās saziņas tīkliem, piegādā to aprīkojumu vai sniedz elektroniskās saziņas pakalpojumus, bet arī viegli pieejamā veidā ir jāpublicē šīm iestādēm izpildāmie uzdevumi saskaņā ar JTR, it īpaši tad, ja šie uzdevumi ir uzticēti vairākām iestādēm un ir jāpaziņo Komisijai to iestāžu nosaukumi, kurām ir uzticēts izpildīt šos uzdevumus, kā arī to attiecīgās pilnvaras (šajā ziņā skat. spriedumus *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones*, C-82/07, EU:C:2008:143, 25. punkts, un *UPC Nederland*, C-518/11, EU:C:2013:709, 52. punkts).

56 Līdz ar to, ja šīs prerogatīvas kaut vai daļēji ir uzticētas valsts iestādei, kas nav VRI, kurai parasti uztic izpildīt piemērot JTR, tad katrai dalībvalstij ir jānodrošina, lai šī iestāde nebūtu tieši vai netieši iesaistīta "darbības funkciju" veikšanā pamatdirektīvas izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones*, C-82/07, EU:C:2008:143, 26. punkts).

57 No tā izriet, ka Savienības tiesībās ir atļauts, ka dalībvalsts no JTR piemērošanas izrietošos uzdevumus uztic vairākām iestādēm, ja vien ir ievērots priekšnoteikums par katras šīs iestādes atbilstību kompetences, neatkarības, objektivitātes un pārskatāmības nosacījumiem, kuri ir paredzēti pamatdirektīvā, un ka jebkuru lēmumu, kuru šīs iestādes pieņem, izpildot savas funkcijas, var efektīvi pārsūdzēt no ieinteresētajām pusēm neatkarīgā iestādē. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts iestāde, kas ir noteikusi attiecīgo tarifu pienākumu, atbilst visiem šiem nosacījumiem.

58 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka tādu tarifu pienākumu atbilstoši universālā pakalpojuma direktīvas 28. pantam kā pamatlietā var noteikt cita valsts iestāde, nevis VRI, kam parasti ir uzdots piemērot JTR, ja vien ir ievērots priekšnoteikums par katras šīs iestādes atbilstību kompetences, neatkarības, objektivitātes un pārskatāmības nosacījumiem, kuri ir paredzēti pamatdirektīvā, un ka jebkuru lēmumu, ko šīs iestādes pieņem, var efektīvi pārsūdzēt no ieinteresētajām pusēm neatkarīgā iestādē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

59 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām valsts kompetentajai iestādei ir atļauts noteikt tādu tarifu pienākumu kā pamatlietā, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK, 28. pantu, lai zvaniem uz neģeogrāfiskajiem numuriem Eiropas Savienībā likvidētu šķērsli, kas nav tehniska rakstura, bet kurš izriet no piemērotajiem tarifiem, kaut arī nav veikta tirgus izpēte, no kuras izrietētu, ka attiecīgajam uzņēmumam ir būtiska ietekme tirgū, ja šāds pienākums ir kvalificējams par nepieciešamu un samērīgu pasākumu, lai garantētu, ka tiešie lietotāji var piekļūt pakalpojumiem, kuriem Savienībā izmanto neģeogrāfiskos numurus.

Valsts tiesai ir jāpārbauda, vai šis nosacījums ir izpildīts un vai tarifu pasākums ir objektīvs, pārredzams, samērīgs, nediskriminējošs, vai tas ir balstīts uz konstatētās problēmas veidu un vai tas ir attaisnots ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz

elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/140/EK, 8. pantā minētajiem mērķiem, un vai ir ievērotas procedūras, kas ir noteiktas Direktīvas 2002/21, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/140, 6., 7. un 7.a pantā;

2) **Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts var paredzēt, ka tādu tarifu pienākumu atbilstoši Direktīvas 2002/22, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/136, 28. pantam kā pamatlietā var noteikt cita valsts iestāde, nevis valsts regulatīvā iestāde, kam parasti ir uzdots piemērot Savienības jauno tiesisko regulējumu, kas ir piemērojams elektronisko sakaru pakalpojumiem, ja vien ir ievērots priekšnoteikums par katras šīs iestādes atbilstību kompetences, neatkarības, objektivitātes un pārskatāmības nosacījumiem, kuri ir paredzēti Direktīvā 2002/21, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2009/140, un ka jebkuru lēmumu, ko šīs iestādes pieņem, var efektīvi pārsūdzēt no ieinteresētajām pusēm neatkarīgā iestādē, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.**

[Paraksti]